

Walter Gill
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
»Tjenestemænd — invalidepension — erhvervssygdom«

Rettens dom (Fjerde Afdeling) af 23. marts 1993 305

Sammendrag af dom

1. *Tjenestemænd — invaliditet — Invaliditetsudvalg — domstolskontrol — rækkevidde — grænser*
(Tjenestemandsvedtægten, art. 78)
2. *Tjenestemænd — invaliditet — Invaliditetsudvalg — hensyntagen til tidligere lægeerklæringer — Invaliditetsudvalgets skønsbeføjelse*
(Tjenestemandsvedtægten, art. 78)
3. *Tjenestemænd — invaliditet — konstatering af invaliditetens erhvervsmæssige oprindelse — tjenestemanden ikke meddelt resultatet af lægeundersøgelser, som er foreskrevet i tjenestemandsvedtægten — bevis for, at invaliditeten eller dens forværring har erhvervsmæssig oprindelse — bevis ikke ført*
(Tjenestemandsvedtægten, art. 78, stk. 2)
4. *Retspleje — fremsættelse af nye anbringender under sagens behandling — betingelser — anvendelse på retsforhandlingerne efter hjemvisning som følge af appel*
(Rettens procesreglement, art. 48, stk. 2, og art. 120)

5. *Tjenestemænd — invaliditet — Invaliditetsudvalg — invaliditetens erhvervsmæssige oprindelse — nødvendigheden af en klar og præcis konstatering (Tjenestemandsvedtægten, art. 78, stk. 2; bilag VIII, art. 13)*

1. Selv om domstolskontrollen ikke kan omfatte egentlige lægelige vurderinger foretaget af et Invaliditetsudvalg, har Retten ikke desto mindre kompetence til at efterprøve, om en erklæring fra dette udvalg indeholder en begrundelse, der gør det muligt at vurdere de betragtninger, som erklæringens konklusion er baseret på.

Anfægtelsen for Retten af et Invaliditetsudvalgs lovlige afgørelse forudsætter, at der henvises til en ny faktisk omstændighed. Den pågældende tjenestemand's fremlæggelse af lægeattester, der rejser tvivl om Invaliditetsudvalgets konklusioner, men som ikke giver nogen begrundelse for at antage, at væsentlige elementer i tjenestemandens lægejournal har været udvalget ubekendt, er ikke en sådan ny omstændighed.

2. Det tilkommer Invaliditetsudvalget at afgøre, i hvilket omfang der skal tages hensyn til tidligere lægeerklæringer.

Den omstændighed, at konklusionerne i Invaliditetsudvalgets erklæring modsiger en tidligere lægeerklæring, er ikke i sig selv tilstrækkelig til at drage rigtigheden af Invaliditetsudvalgets konklusioner i tvivl.

3. Beviset for eksistensen af en årsagsforbindelse mellem erhvervs sygdom eller for-

værringen af denne og det arbejde, en tjenestemand har udført i Fællesskabernes tjeneste, sådan som det er foreskrevet i tjenestemandsvedtægten's artikel 78, stk. 2, kan ikke føres alene ved, at tjenestemanden hævder, at han ikke er blevet informeret om resultaterne af lægeundersøgelser, der er blevet foretaget før og efter hans indtræden i tjenesten, end ikke hvis det bevises, at tjenestemandens anbringende og fortolkning af resultaterne af disse undersøgelser er korrekt. Det forholder sig fuldstændig anderledes med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt administrationen kan have pådraget sig ansvar på grund af den manglende meddelelse til vedkommende tjenestemand af oplysninger, der er tilvejebragt i forbindelse med de lægeundersøgelser, som er foreskrevet i tjenestemandsvedtægten.

4. Ifølge artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement, som i medfør af procesreglementets artikel 120 også finder anvendelse på retsforhandlingerne efter hjemvisning, må nye anbringender ikke fremsættes under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne.

Der kan herved — selv om de først er blevet fremført under retsforhandlingerne efter hjemvisning — admitteres et anbringende vedrørende de konstateringer med hensyn til de faktiske omstændigheder, som Retten har foretaget i den ophævede dom, et anbringende, der som grundlag

delvis har bemærkninger fremsat af Domstolen i appeldommen, og som tillige er en omformulering af et af sagsøgerens argumenter fra begyndelsen af sagen, samt et anbringende vedrørende de faktiske omstændigheder, som sagsøgeren ikke havde kendskab til på tidspunktet for stævningens indgivelse.

5. Eksistensen af en erhvervssygdom, som ligger til grund for en tjenstemands invaliditet i den forstand udtrykket er anvendt i tjenstemandsvedtægtens artikel 78,

stk. 2, skal fremgå klart og præcist af de konklusioner, som er formuleret af det Invaliditetsudvalg, der er omhandlet i artikel 13, bilag VIII til tjenstemandsvedtægten.

Dette er klart ikke tilfældet, når det ifølge disse konklusioner er lidet sandsynligt, at der er en årsagsforbindelse mellem den sygdom, der har fremkaldt en tjenstemands invaliditet, og tjenstemands udførelse af sit arbejde.

RETTEENS DOM (Fjerde Afdeling)
23. marts 1993 *

I sag T-43/89 REV.,

Walter Gill, forhenværende tjenstemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Stoke-by-Clare (Det Forenede Kongerige), ved advokat Aloyse May, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på dennes kontor, 31, Grand-rue,

sagsøger,

støttet af:

Union syndicale-Luxembourg ved advokat J.-N. Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

intervenient,

* Processprog: fransk.